ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Z.V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Komenského 241, proti žalovaným **a) Obvodnímu soudu pro Prahu 4**, se sídlem Praha 10, ul. 28. pluku 1533/29b, **b) Městskému soudu v Praze,** se sídlem Praha 2, Spálená 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2010, č. j. 44 Ca 150/2008 - 162,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě domáhal poskytnutí soudní ochrany před tvrzenými nezákonnými zásahy žalovaných podle ustanovení § 82 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a taktéž ochrany proti jejich nečinnosti podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Podstatou žalobcovy argumentace byla nespokojenost s vyřizováním jeho žádosti o vyznačení doložky právní moci na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 6. 2007, č. j. 7 C 8/93 - 1798, a na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2007, č. j. 68 Co 353/2007 - 1825. V jednotlivých přípisech a reakcích žalovaných spatřoval žalobce jednak nezákonný zásah a jednak nečinnost. Jednotlivé přípisy či jejich části pak požadoval zrušit, prohlásit za nezákonné, nicotné či neúčinné. Žalobce se se žalobou obrátil na Městský soud v Praze. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j.

Nad 31/2008 – 80, byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze, který žalobu usnesením ze dne 9. 3. 2010, č. j. 44 Ca 150/2008 - 162, odmítl.

Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že žalobce žalobu označil jako žalobu proti nezákonným zásahům a proti nečinnosti správního orgánu. Oba typy žalob však lze použít jen proti správnímu orgánu; za správní orgán se podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. považuje orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Krajský soud konstatoval, že ani jeden ze žalovaných správním orgánem ve smyslu uvedené definice není. Připustil sice, že jakkoli jsou oba soudy v prvé řadě orgány moci soudní ve smyslu čl. 81 a násl. Ústavy České republiky, přesto i soudní moc lze rozdělit na část jurisdikční a na část výkonné moci. Pod část moci výkonné je však zahrnována pouze (od vlastní jurisdikce oddělená) správa soudů, do jejíž pravomoci spadá například rozdělování k soudu došlé agendy nebo povinnost dbát na řádné personální obsazení jednotlivých soudů.

Krajský soud dále odkázal na ustanovení § 24 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „jednací řád“), podle kterého se postupuje při vyznačování doložek právní moci. Vyznačení doložky není, dle názoru krajského soudu, úkonem souvisejícím s výkonem moci veřejné. Jednací řád je podzákonnou normou, jejíž zákonné zmocnění je třeba (pro potřeby souzené věci) hledat v ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“). Podle ustanovení § 374 odst. 1 o. s. ř. se Ministerstvo spravedlnosti zmocňuje vydat obecně závazným právním předpisem jednací řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, který upraví podrobněji agendu vyřizování občanskoprávních věcí. Ustanovení § 24 je součástí části čtvrté jednacího řádu, nazvané: *Příprava jednání, jednání, a další úkony soudu*. Systematickým výkladem, za použití ustanovení § 374 odst. 1 o. s. ř., pak krajský soud dospěl k závěru, že vyznačení doložky právní moci je součástí činností při vyřizování občanskoprávních věcí, a tedy součástí výkonu soudnictví. Oba žalované soudy v souzené věci vystupovaly jako orgány moci soudní a nepůsobily v oblasti moci výkonné, ve smyslu správy soudu. Činnost obou soudů ve věci vyznačení doložky právní moci je proto aktem moci soudní, který nelze podřadit nečinnosti správního orgánu ani pod jeho nezákonný zásah. Proto také ani není dána pravomoc správních soudů v takových věcech rozhodovat. Závěrem krajský soud poznamenal, že na všechny žádosti žalobce oba soudy vždy bezprostředně reagovaly a na obě usnesení již byly příslušné doložky právní moci vyznačeny. Chyba, k níž při tomto úkonu došlo, pak byla napravována zcela v souladu s občanským soudním řádem.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti zrekapituloval, že brojil proti zásahu žalovaného a) ze dne 6. 6. 2008, č. j. 2297/2002 a ze dne 14. 7. 2008, č. j. 2297/2002, ve věci vyznačení doložky právní moci na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 6. 2007, č. j. 7 C 8/93 – 1798, kterým byl stěžovateli ustanoven opatrovník. Dále brojil proti nečinnosti žalovaného a) v téže věci; dle jeho tvrzení byl žalovaný a) nečinný od 12. 10. 2007. Stěžovatel rovněž brojil proti porušování svého petičního práva a porušení své *právní*

osobnosti. Brojil i proti zásahu žalovaného b) ze dne 18. 7. 2008, č. j. 2239/2008, a namítal i jeho nečinnost, a to ve věci vydání osvědčení o dni nabytí právní moci usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 6. 2007, č. j. 7 C 8/93 – 1798, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2007, č. j. 68 Co 353/2007 – 1825.

Dle stěžovatele je rozhodující posoudit, nakolik lze soudní moc rozdělit na část jurisdikční a na část exekutivní, respektive do které z těchto částí spadá problematika jeho podání. Obsahem těchto podání byly stížnosti na chybné vyznačování doložek právní moci soudem, na diskriminaci stěžovatele ze strany soudů při jejich administrativním postupu, atd. Stěžovatel je přesvědčen, že za chybné vyřizování jeho podání a stížností nesou soudy odpovědnost jako správní orgány a nikoliv jak orgány soudní moci při své rozhodovací činnosti. Stěžovatel proto považuje za neudržitelný závěr krajského soudu o tom, že není dána pravomoc správních soudů v jeho věci. Krajský soud totiž dostatečně nerozlišil mezi stěžovatelovými podáními a stížnostmi; nerozlišil ty, které jsou svou materií výlučně soudně procesní a ty, které jsou vyloženě správního charakteru. Posoudil tedy stěžovatelova podání nesprávně.

V několika doplněních kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že mu jde o prosazení jeho práva na veřejný proces podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který nebyl v souzené věci naplněn; jedná se tedy o vadu řízení před krajským soudem. Stěžovateli se dále jedná o prosazení jeho práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny; z napadeného usnesení není žádným způsobem verifikováno, proč jeho věc nerozhodovala soudkyně JUDr. Eva Havlová. Z toho stěžovatel dovozuje, že soud byl nesprávně obsazen. Usnesení krajského soudu je rovněž nepřezkoumatelné. Další stižní námitky směřovaly do samého postupu žalovaných, které stěžovatel uváděl již v žalobě.

Žalovaný a) se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Žalovaný b) se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s usnesením krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodem je vhodné předeslat, že odmítl-li krajský soud žalobu pro nedostatek podmínek řízení a nezabýval-li se jí věcně, je Nejvyšší správní soud povolán v kasačním řízení toliko posoudit, zda krajský soud správně uvážil o podmínkách pro odmítnutí žaloby; věcný obsah žaloby být přezkoumáván nemůže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V tomto kontextu se tedy Nejvyšší správní soud nebude zabývat námitkami stěžovatele, které směřují do merita posuzované věci a

argumentují v tom smyslu, že se žalovaní dopustili nezákonného zásahu dle ustanovení § 82 s. ř. s. a nečinnosti podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu z důvodu nesrozumitelnosti, absence důvodů pro neveřejné jednání a z důvodu jiných vad řízení. Vzhledem k tomu, že tato námitka (s výjimkou rozhodování bez nařízeného jednání, která bude vypořádána samostatně) byla uplatněna jen obecně, bez bližšího rozvedení důvodů, nemohl se Nejvyšší správní soud tímto kasačním důvodem zabývat.

Pokud jde o namítanou vadu řízení před krajským soudem, spočívající v tom, že soud rozhodl bez nařízení veřejného jednání, ta není dána. Nelze totiž přehlédnout, že krajský soud usnesením odmítl žalobu pro nedostatek podmínek řízení, aniž by nařizoval ústní jednání. Takový postup byl zcela v souladu se soudním řádem správním a taktéž s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se například v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 – 55, vyslovil v tom smyslu, že *„[j]ednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.). Usnesení (...), kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů, vydané bez jednání, proto nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné, jelikož smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení.“*

Na dalším místě namítal stěžovatel porušení svého práva na zákonného soudce, neboť z usnesení krajského soudu není zřejmé, proč jeho věc nerozhodovala soudkyně JUDr. Eva Havlová; krajský soud měl proto být nesprávně obsazen. Nejvyšší správní soud si stran této námitky u krajského soudu vyžádal podklady. Z vyjádření krajského soudu ze dne 17. 8. 2010 a z poskytnutého rozvrhu práce pro rozhodné období je zřejmé, že námitka nesprávného obsazení soudu není důvodná. Žaloba byla přikázána krajskému soudu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. Nad 31/2008 – 80, které nabylo právní moci dne 4. 12. 2008. Stěžovatelova věc byla krajskému soudu postoupena dne 15. 12. 2008 a byla přidělena předsedkyni senátu 44 Ca JUDr. Evě Havlové. Z rozvrhu práce krajského soudu ke dni 1. 6. 2009 je patrné, že JUDr. Evě Havlové zanikla funkce soudkyně; došlo proto k personální změně senátu 44 Ca, přičemž stěžovatelova věc byla přidělena předsedkyni senátu 44 Ca JUDr. Věře Šimůnkové. Z rozvrhu práce platného ke dni 1. 3. 2010 je pak zřejmé, že k senátu 44 Ca byla nově zařazena soudkyně Mgr. Jitka Zavřelová, které byla stěžovatelova věc převedena. Usnesení krajského soudu bylo vydáno dne 9. 3. 2010, a to senátem 44 Ca ve složení: předsedkyně senátu JUDr. Věra Šimůnková a soudkyně Olga Stránská a Mgr. Jitka Zavřelová; toto složení odpovídalo platnému rozvrhu práce krajského soudu ke dni vydání rozhodnutí. Krajský soud, rozhodující stěžovatelovu věc senátem 44 Ca, jehož personální změny zcela korespondovaly s platným rozvrhem práce, byl proto obsazen správně. Stěžovatelovo právo na zákonného soudce nemohlo být porušeno, neboť jeho věc od počátku rozhodoval senát 44 Ca, a to ve složení vždy korespondujícím platnému rozvrhu práce. K tomu srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 – 59.

Skutečnosti zjištěné z rozvrhu práce Krajského soudu v Praze je přitom nutno považovat za skutečnosti známé z úřední činnosti, které není podle ustanovení § 121 občanského soudního řádu třeba dokazovat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, publikovaném pod č. 2038/2010 Sb. NSS, konstatoval, že *„[p]okud (...) soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti, aniž by účastníci řízení mohli aplikaci takovýchto skutečností s ohledem na okolnosti dané věci rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů.“* V dané věci je nanejvýš zřejmé, že pokud stěžovatel zpochybnil správnost obsazení soudu, musel rozumně očekávat a předpokládat, že si zdejší soud k prověření těchto tvrzení vyžádá rozvrh práce krajského soudu a z něho pak posoudí důvodnost stižní námitky. Za těchto okolností pak nebylo nutné, aby Nejvyšší správní soud s obsahem rozvrhu práce před rozhodnutím ve věci stěžovatele seznamoval. Současně je vhodné poznamenat, že rozvrh práce soudu je veřejně přístupnou listinou (interní) normativní povahy, do které lze kdykoli nahlédnout; nahlédnutí do této listiny tedy není dokazováním, tedy procesním úkonem, pro který by bylo nutno nařídit ve věci jednání.

Jádro stěžovatelovy argumentace spočívá v tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, a to nakolik lze soudní moc rozdělit na část jurisdikční a část moci výkonné (správa soudu). Stěžovatel je přesvědčen, že vyznačování doložek o právní moci a tvrzená diskriminace ze strany soudů při jejich administrativním postupu, náleží do té oblasti, ve které nesou soudy odpovědnost jako správní orgány a nejedná se tak o rozhodovací činnost.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 – 197, publikovaném pod č. 1717/2008 Sb. NSS, vyslovil, že *„[r]ozsah přezkumné pravomoci soudů ve správním soudnictví vymezuje na zákonné úrovni soudní řád správní, konkrétně ustanovení § 4 ve spojení s § 2 s. ř. s. Zákonná definice obsahuje tři prvky. Za prvé, jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů v definici uvedených. Za druhé, tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Za třetí, toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.“*

Ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zakotvuje legislativní zkratku pojmu *správní orgán*, kterým se podle tohoto ustanovení rozumí *orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*. Tato legislativní zkratka se vztahuje nejen na pravomoc správních soudů podle tohoto písmene zmíněného ustanovení, nýbrž i na pravomoci podle dalších písmen, tj. i na ochranu proti nečinnosti *správního orgánu* či jemu přičitatelný nezákonný zásah. Co se týče shora citovaného ustanovení, je jisté, že žalované soudy nemohou být pojmově považovány za orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku ani fyzické nebo právnické osoby.

Zbývá tedy posoudit, zda žalované soudy v daném případě jednaly jako *jiné orgány*, kterým bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. K tomu lze vyjít z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. III. ÚS 218/97, dostupného z http://nalus.usoud.cz, ve kterém Ústavní soud rozděluje soudní moc na část jurisdikční a na část výkonné moci veřejné. Pod část výkonné moci veřejné však zahrnuje pouze správu soudů, oddělenou od vlastní jurisdikce. Za správu

soudů je odpovědné Ministerstvo spravedlnosti (§ 11 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů), které ji vykonává přímo nebo prostřednictvím předsedů a místopředsedů jednotlivých soudů (§ 119 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o soudech a soudcích"). Podle ustanovení § 119 odst. 3 zákona o soudech a soudcích se na správě soudu za podmínek stanovených zákonem podílejí mj. rovněž předsedové senátů a ostatní soudci, a to pouze v rozsahu stanoveném zákonem. Přitom se z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o soudech a soudcích podává, že *úkolem státní správy soudů je vytvářet soudům podmínky k řádnému výkonu soudnictví, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné, a dohlížet způsobem a v mezích tímto zákonem stanovených na řádné plnění úkolů soudům svěřených.* Takto vymezená státní správa soudů pak je výkonem veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 2 As 24/2010 – 53).

Žalované soudy se měly nezákonného zásahu a nečinnosti dopustit při postupu vyznačování doložek právní moci na výše popsaných rozhodnutích. Postup při vyznačování těchto doložek vyplývá z ustanovení § 24 jednacího řádu. Jak již podotkl krajský soud, jednací řád je podzákonnou normou, jejíž zákonné zmocnění je třeba hledat v ustanovení občanského soudního řádu. Podle ustanovení § 374 odst. 1 o. s. ř. se *Ministerstvo spravedlnosti zmocňuje vydat obecně závazným právním předpisem jednací řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, který upraví podrobněji pro vyřizování občanskoprávních věcí, organizaci práce a úkoly zaměstnanců při výkonu soudnictví včetně postupu notáře při provádění úkonů v řízení o dědictví, postup při doručování písemností, postup soudů při výkonu rozhodnutí, kancelářské práce u soudů včetně správní agendy.* Ustanovení § 24 je součástí části čtvrté jednacího řádu, nazvané: *příprava jednání, jednání, a další úkony soudu*. Městský soud správně dovodil, že systematickým výkladem, za použití ustanovení § 374 odst. 1 o. s. ř., je pak nutno dospět k závěru, že vyznačování doložek právní moci je součástí činností soudů při vyřizování občanskoprávních věcí, a tedy součástí výkonu soudnictví jako takového. Tato činnost totiž bezprostředně souvisí se samotnou rozhodovací činností soudu, tedy s agendou vyřizování věcí v rámci rozhodovací jurisdikce.

K vymezení jurisdikční části soudní moci se ostatně již vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 8 Ans 2/2005 – 63, publikovaném pod č. 692/2005 Sb. NSS, v tom smyslu, že *„[v]ýkonem soudní moci je nejen přímé rozhodování soudu, ale i výkon takových činností, které sice nejsou přímou jurisdikční činností, nicméně jsou s jejím výkonem bezprostředně spjaty."* V této souvislosti zhodnotil Nejvyšší správní soud vyznačování doložky právní moci podle ustanovení § 24 jednacího řádu jako akt moci soudní, neboť bezprostředně souvisí a navazuje na výkon jurisdikční činnosti soudů. Soudy v rámci své jurisdikční pravomoci vyřizují soudní věci za účelem jejich rozhodnutí. Poté, co je jejich rozhodovací činnost realizována v podobě písemného vyhotovení rozhodnutí, představuje opatření doložky právní moci završení celého rozhodovacího procesu. Vyznačení této doložky osvědčuje novou kvalitu rozhodnutí, spočívající v nabytí právní moci, ve smyslu závaznosti a nezměnitelnosti rozhodnutí. Žalované soudy proto při své činnosti nebyly v pozici *jiného správního orgánu* ve smyslu legislativní zkratky podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nerozhodovaly o právech a povinnostech stěžovatele v oblasti veřejné správy. Žalované soudy postupovaly ryze v rámci realizace

výkonu moci soudní, a proto ani nebylo lze se domáhat proti nim ochrany před nezákonným zásahem podle ustanovení § 82 s. ř. s. a ochrany proti nečinnosti podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 As 62/2006 – 34, publikované pod č. 1257/2007 Sb. NSS).

Co se týče tvrzené diskriminace ze strany žalovaných soudů při jejich administrativní činnosti, lze jen uvést, že toto tvrzení stěžovatel nikterak dále nerozvinul. Pokud se stěžovatel cítil být v tomto směru diskriminován (zřejmě při nahlížení do soudních spisů a při vyřizování svých podání), je nutno konstatovat, že z obsahu předloženého spisu plyne, že mu bylo umožněno nahlížet do soudních spisů dle jeho libosti (až na několik případů, kdy soudní spis nebyl k dispozici, jelikož příslušný soudce činil nutné úkony; vždy se však stěžovatel mohl dostavit po domluvě v náhradním termínu a měl soudní spis připraven k nahlížení) a na nepřeberné množství stěžovatelových podání se oba žalované soudy snažily v maximální možné míře odpovídat. Tyto činnosti jsou svou povahou opět bezprostředně spjaty s výkonem soudní moci žalovaných soudů.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšné účastníky – žalované a) a b), rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se jim právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává, neboť nebylo zjištěno, že by jim v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu